

— Да. Единъ нѣмски ученъ, който изучилъ добръ живота на дъждовнитѣ червеи, мисли, че на единъ квадратенъ метъръ градинска прѣстъ се падатъ срѣдно 30 дъждовни червеи. Значи на 100 кв. м. — 3000 ч., а на 1000 кв. м. 30,000 дъждовни червеи! . . . На полето броя имъ, навѣрно, е два пѣти по-малкъ, но както виждашъ, числото имъ е твърдѣ голѣмо.

— Да, много повече отколкото мислѣхъ — отговори Борисъ. Но все пакъ азъ не мога да си прѣдставя, какъ изпражненията на червеитѣ могатъ да образуватъ дебелъ и непрѣкъснатъ слой отъ торна земя.

— Защото ние, изобщо, не сме привикнали да оцѣняваме правилно работата на малкитѣ, ала безспирно дѣйствуещи сили.

Ученитѣ съ опитъ сж доказали, че прѣзъ десеткитѣ столѣтия, дъждовнитѣ червеи сж разоравали, прѣобръщали и размѣсвали прѣстѣта по земята. Тѣ сж истински орачи и копачи и безплатни наши работници, защото градинската земя, както и прѣстѣта по нивитѣ, ливадитѣ и лозята хиляди пѣти, е прѣкарвана прѣзъ тѣхния храносмилателенъ каналъ.

— Ако съмъ добръ разбралъ, каза Павелъ, излиза, че камънитѣ и другитѣ твърди прѣдмети, които се намиратъ върху повърхнината на земята, постепенно се зариватъ отъ червеитѣ въ земята; или по-добръ, тѣ изчезватъ, защото червеитѣ изхвърлятъ земята изподъ тѣхъ и поради това прѣдметитѣ спадатъ надолу.

— Съвършено вѣрно. Дарвинъ разказва за една ливада, която въ 1841 цѣла била покрита съ голѣми и малки кремъчни камъни; а въ 1871 г. по тая